

Smrť

Život

Srdce mi ide vyskočiť z hrude. Látkovou vreckovkou od mamky si svižne utieram pot z čela. Zvládnem to. Musím to urobiť. Chce sa mi vracat'. Chcem utiecť niekam ďaleko, ďaleko preč. No nemôžem nikam ísť, musím to dokončiť. Robím správne. Všetko je, ako má. Snažím sa preglgnúť obrovskú guču v hrdle, no márne. Mám pocit, akoby mi na hrudi ležali kilá niečoho ťažkého. Výdych. Pre lásku urobím bársčo.

Nechcem sa dívať. Avšak nedá sa mi odvrátiť zrak. Z očí mu odchádza posledná štipka života. Už nikdy nič viac nepovie, nič nenapíše, nič nezažije. Je mŕtvy. Moja úzkosť ma konečne opúšťa. Už je po všetkom, opäť bude pokoj. Som strojom vlastného šťastia. Som vznešená bytosť, bližšie a bližšie k nadprirodzeniu, viem určiť, kto bude žiť a kto nie.

Nepriateľ

„Otrávil ho v pondelok ráno medzi piatou až ôsmou hodinou u neho doma. Žil sám.“ oznámil mi Tomáš. „Prosím ťa, zisti mi, či mal nejakých nepriateľov. Potrebujem takisto výpoveď všetkých svedkov.“ odvetila som prísne. Snažím sa tváriť seabvedomo, nechcem, aby ma v práci podceňovali. Pred týždňom si zo mňa v kuchynke uťahovali, počula som ich. Bolo mi jasné, že sa naše vzťahy po mojom povýšení zmenia, no stále ma to bolí. „Už na tom pracujeme.“ odpovedal Tomáš.

Prvá podozrivá, Katarína Ovšenová, je bývalou manželkou obete. Nedáva nám svoju plnú pozornosť, ponáhľa sa do práce. „Pozrite, mne je Roba skutočne ľúto, ale sama predsa uznáte, že vraždou by som si situáciu len zhoršila. Už teraz nemám čas na Maťka, môjho synčeka. Žiť vo väzení by mi náš vzťah ešte sťažilo.“ dychčivo zo seba vypotila Ovšenová.

„Nemyslím si, že to je ona. Nevyzerá ako ten typ.“ načrtnem kolegovi. „Podľa mňa bolo veľmi podozrivé, že jej na bývalom ani nezáleží. I to, že sa tak urputne potrebovala dostať niekam inam. Ja jej neverím, vyzerá ako mrcha.“ zdieľal svoje myšlienky detektív. „Možno.“ skončila som.

Druhý podozrivý, Lukáš Mrha, je dobrým kamarátom pána Lisého. So slzami v očiach hovorí „Si jako slepá? Však vidíš, že revem. Róbert bol môj najkamoš, dofrasa. Vy, poliši, všade čumíte a aj tak prd vidíte.“ „Prosím vás, snažte sa upokojiť. Vypočúvame vás, pretože nám môžete poskytnúť viac informácií. Chceme sa dopátrať k pravde. Váš priateľ nebol veľmi spoločenský, ste jeden z mála jeho známych. Nemajte nám za zlé, že sa s vami chceme len porozprávať.“ s nadhľadom a pokojom v hlase som vysvetlila. „Ha! Ty kokos, vy ste fakt jak mimo!“ skríkol pán Mrha s miernym úsmevom v očiach lesknúcich sa od slz. „Robo bol možno svojský a mal pomenej blízkych, no do seba sa fakt nezatváral. Furt si písal s ľuďmi na nete.“ povýšenecky pokračoval. Detektív si v zošite prevrátil stránku a spýtal sa: „Viete mi prosím povedať, s kým si písal? Mal nejakých nepriateľov?“ Odpoveď nás všetkých nadchla, máme prvú stopu. „Neviem detaily, bol mrte tajnostkár. Tie správy ho ale často srali, videl som ho udierať komp, jak bol nasratý.“ Poďakovali sme sa za rozhovor a pustili sme sa do práce.

Mal mnoho falošných profilov, z ktorých písal ľuďom zo strednej. Vyradili sme všetkých, ktorí mu ani len neodpísali. Zostalo nám dvanásť ľudí. Traja sú nedostupní a ôsmi nám odporúčili najprv ísť za Václavom.

Tretí podozrivý, Václav Kuma, bol o ročník vyššie než pán Liso. Navzájom sa vždy doťahovali. „Začalo to tým, keď ma Lenka podviedla s Robom. Viete, ja som ju ľúbil, ako len sedemnásťročný chalan vie. Liso to dobre vedel. Vedel, ako mi na Lenke záleží, a predsa sa nedokázal držať.“ na

chvíľku prerušil príbeh, aby si od mamky zobral čaj. „Je nadržaný idiot! Nuž, bol nadržaný idiot.. Ja viem, že o mŕtvych by sa nemalo rozprávať v zlom, mne to však nedá. Ublížil mi.“ „Až tak, že ste ho zabili?“ „Nie. Nie som blázon.“ Odpovie na moju otázku s badateľným strachom v očiach. „Prečo vám ďalej písal?“ „Lebo je šibnutý! Teda, bol šibnutý. Prepáčte, ešte si zvykám. Na gympli ma zradil, a odvtedy až do včerajšieho dňa mi písal, aký som potrat a ako si nezaslúžim žiť.“ „Nemohol vám písať včera. Včera už bol mŕtvy.“ Pristihla som ho práve pri lži? „Hej, písal mi v nedeľu v noci, no prečítal som si to až včera cez deň.“

Máme troch hlavných podozrivých. Katarína Ovšenová by ho mohla zabiť kvôli pomste, možno mu vrátila roky utrpenia v manželstve. Nahnevalo ju, že rozvodom pošpinil aj jej vzťah so synom. Pre lásku k sebe samej si dopriala pokoj v duši, konečne zo seba dala von bolesť. Bola by toho schopná? Môže to byť ona?

Alebo to je Lukáš Mrha? Bol Róbertom posadnutý, miloval ho ako brata. Jeho lásku mu však kamoš neopätovoval, ignoroval ho, odlepil sa od spoločnosti a Mrha zostal sám. Bez bračeka. Mohlo to Lukáša až tak naštváť? Alebo ho mal rád ešte viac ako kamarata? Bol tak uplakany, lebo si zo žiarlivosti zabil „potencionálneho“ partnera? Sú jeho slzy slzami výčitiek?

Nezabúdajme ani na Václava Kumu. Najpodozrivejší člen zaujímavej trojice. Mal pádny dôvod pre vraždu. Kamoš z detstva a šikanátor do dnešného dňa. Bože, veď byť Kumom, tak ja by som Lisovi minimálne udrela do rozkroku. Má jasné komplexy, veď žije so svojou matkou. Možno jediná ďalšia žena v jeho živote bola Lenka. Takí ako je on, zvyčajne nemajú veľa dievčat. Je schopný zabiť?

Prehľadali sme byty všetkých troch. Nič. Ani neviem, čo som chcela nájsť. Snáď denník s vetou „zabil som,“ vo vnútri.

Kúzlo

Pozriem si, čo ide v telke, nachvíľu vypnem mozog. Ah, Harry Potter. Chcela by som byť čarodejnicou. Jednoducho ľuďom vojsť do hlavy, zistiť, nad čím premýšľajú, čo skrývajú. Joj, nemálo by som si uľahčila prácu. Postavím vodu na čaj, zoberiem deku a snáď si pri programe aj pospím.

Keby som bola vo filme, bola by som kladnou postavou? Pravdepodobne áno. Prinášam do sveta spravodlivosť. Možno by som nebola rovno Harry, ale minimálne jeho spoločník. Pomáham, som dobrá. Pán Liso dobrým nebol. Mal málo priateľov a i tak ho všetci nenávideli. Je spravodlivé ľudí deliť na dobrých a zlých? Nie som fér, viem len to, čo mi o ňom hovoria druhí. Sám seba by isto opísal inak. Avšak, čo ak nie.. Ak je zlým a ja mu prinášam spravodlivosť, nie som zlou tiež? Hľúpost', vrah je určite horší. Čo ak mal ale naozaj dobrý dôvod? Nič nie je dostatočne dobrý dôvod na vraždu..či? Prinášam rovnováhu. Ja som v poriadku. Druhí ma už zaujímať nemusia. Vrah zostane vrahom a ja nerobím nič zlé.

Vedela by som zabiť? Ukončiť niekomu život? Pre peniaze, pre lásku..? Čo ak by môj dôvod nebol silný, no obeť by bola skutočne zlým človekom.

Prestaň Natália. Ľudia nie sú dobrí a zlí. Nikto si nezaslúži zomrieť a nikto by nemal mať právo rozhodovať o dĺžke života druhých. Ach.

Pomaličky si odpíjam z čaju. Už je studený. Sáčok som nechala vnútri pridlho, teraz je preluhovaný. Hrám sa hrnčekom a sledujem vrstvičku peny na hladine. Nenávidím, keď sa vytvorí. Bude trpký. Môj čaj bude trpký. MÔJ ČAJ BUDE TRPKÝ. ČAJ!

Pán Liso bol predsa otrávený. Hľadali sme nesprávne. Hľadali sme jed všade, no medzi čajmi nie! Ešte raz musíme prekontrolovať všetky tri kuchyne. Jed mohol ostať aj u obete doma! Vrah si ho nemusel skladovať doma! Vybuchnem do smiechu. ČAJ! HLÚPY ČAJ!

Rast

Vo štvrtok sa v kuchynke Róberta našiel sáčok jedovatej rastliny, sumachu jedovateho. Po veľkom objave sa Václav Kuma zjavil na našom oddelení so slovami „Priznávam sa. Zabil som ho.“ myslala som si to. „Nemôžem žiť s výčitkami. Otrávil som Róberta Lisa sumachom. Aha.“ Otvoril vytrasenú päšť. Vskutku v nej držal jed. Krokodílie slzy mu stekajú jedna za druhou, vsadím sa, že ma cez plač ani poriadne nevidí. Oči má červené, pod nimi obrovské tmavé kruhy. Zjavne nespál.

Vražda sa neoplatí. Mal sa teraz cítiť pokojný, mal konečne pocítiť svoju silu a preniesť sa cez svoj traumatický zážitok z gymnázia.

Nedokážem sa na neho pozerieť inak, než ako na malé stratené šteniatko. Bolo mu ublížené. Keď ho niekto potiahne za chvost, je jasné, že kúsne späť. Je spravodlivé ho trestať? Som rada, že tieto otázky nie sú na mne. Musím len počúvať zákon, nemusím ho tvoriť, ba ani s ním súhlasiť.

Koniec

Václav je predvolaný na súd, zatiaľ je vo väzbe. Po jeho slovách ho nemôžeme nechať len tak behať po ulici.

Stará, sivá a zhrbená babička prišla k obvinenému, chce sa porozprávať. Poznám ju, bola doma, keď sme ho prvýkrát vypočúvali. Má červené oči, sivé kruhy pod nimi. Ľaľa, jablko nepadlo ďaleko od stromu.

Hneď ako jej očka zbadajú synčeka, zbystrí, ako keby bola lev vidiaci svoje budúce jedlo. Policajti ju ihneď zadržia, nemôže ísť ďalej. Jej miláčik je nebezpečný, nemôžu sa teraz objímať, ba ani rozprávať. Budú mať ešte veľa príležitostí, veď si chalan ešte dlho posedí. Bude rád za každú zábavu.

Snažím sa policajtom obklopujúcim pani Kumovú dohovoriť, aby ju tak silno nestískali. Nuž, nech sa s rodinou aj porozpráva. Chcem počuť potenciálny rozhovor rodiča s neposlušným dieťaťom. Ako jej to vysvetlí? Bude mať pre neho pochopenie?

Jej oči ma desia. Nemrká, očami neprebehuje po miestnosti, má ich pevne stabilné na synovi. „Prosím pani Kumová, nič vám nehrozí. Pokoj.“ Snažím sa leva nahnať naspäť do kletky. Jej okále už nepozierajú po vlastnej krvi. Má uprený pohľad na mňa. Cítim mráz na zátylku.

Znenazdajky sa začne usmievať od ucha k uchu. Ešte vždy neupúšťa z vypúlenia očí. Nie je zdravá. „Ihneď ju pustite! Nie je jej dobre!“ zakričím na policajtov okolo. Bojím sa, no mám prečo? Čo mi môže urobiť stará žena? Prežila si toho už veľa, treba jej pomôcť, nie ju trestať. Nie sú dobrí a zlí.

V okamihu, ako je slobodná, si na mňa sadne. Všetko sa deje rýchlo, nestíham reagovať. Dojdu mi slová, chcem kričať, ale neviem, čo by som kričala. Leží na mne, tvárou pri mojej tvári. Ešte vždy držia úsmev a sústredený pohľad. Nevidím veľmi dobre cez jej sivé vlasy, mám ich všade po tvári, i v ústach. Cítim jej mydlo, cítim jej starecký puch. Koľko tu som? Sekundu? Päť minút?

Všetci sa ju snažia odlepiť, no nikto jej nechce ublížiť. Počujem, ako sa zhovárajú, ako ju chytiť, aby jej nepoškodili. Potiahnu ju za ruku a mohla by sa jej zlomiť.

„Takto to nemalo skončiť!“ začne kričať a mňa ovalí nechutný smrad z jej úst, cez jej vlasy vidím žlté zuby striedajúce sa s umelými. Okrem odporného smradu so mnou trhne aj jej krik. Mám ho priamo pri ľavom uchu. Som úplne zhrozená, paralizovaná, neviem čo robiť, ako odísť.

Policajti už vyťahujú pištole. „Nie! Je to len stará babka!“ kričím na nich. Prečo by môj život mal byť hodnejší než jej?

„Že stará babka! Možno stará, ba čiperná! Milujúca, áno, áno, to som!“ pri jej slovách začínam cítiť teplú tekutinu na nohách. Puch ma znova raz udrie do tváre. „Môjmu Václavkovi nikto nebude ubližovať!“ Jej moč po mne ešte stále steká. Konečne ju kolega Tomáš odo mňa odlepí. Zostávam ležať, neviem sa pohnúť. Ako sa z tohto umyjem? Nechcem teraz žiť. Chcem umrieť. Som ponížená pred všetkými. Prečo som ju nenechala v zajatí? Aj tak možno čoskoro skape.

Ako ju Tomáš spacifikuje, ihneď jej začne dávať ruky do pút. Po celý čas sa Václav na všetko díva, nič nevraví. Predpokladám, že je v šoku.

Podľa hodín na stene vidím, že prešla len necelá minúta, odkedy som ešte mala cudnosť, nejaké sebavedomie a nohy pevne na zemi.

Tomáš zamyká putá. Počujem náhly rachot a výkrik. „Nemal si sa priznať! Bolo to tajomstvo, láska moja, pokašľal si to! Ach, načo som sa ti ja koza chválila.“ V tom momente som blúznila a z lehu nevidela poriadne. Dnes už viem, že v tom momente pani Kumová dostala srdcový záchvat a už sa neprebudila.

Smrť

Srdce mi ide vyskočiť z hrude. Zašuchotám sa do kuchynky, vyluhujem čaj zo sumachu. Látkovou vreckovkou od mamky si svižne utieram pot z čela. Zvládnem to. Musím to urobiť. Nikto nebude Václavkovi písať tak agresívne správy. Kvôli Róbertovi nie je v poriadku. Neustále mi synáčik plače za nejakou priateľkou. Čo nevidí, že ja som lepšia než dajaká chudera z tinderu? Musím Róberta zabiť. Chce sa mi vracať. Chcem utiecť niekam ďaleko, ďaleko preč. No nemôžem nikam ísť, musím to dokončiť. Robím správne. Robím to pre synáčika. Aby sa mal dobre, a aby už konečne venoval celú pozornosť len mne. Milujem jeho dotyk, jeho ležanie na mojej hrudi. Ah, neviem sa zbaviť pocitu nadriadenosti a sily, keď vidím, že sa mu ešte stále páčim. Nejaká chudera by bola isto tak hlúpa, robila by samé problémy a otehotnela by. My sa o to aspoň báť nemusíme. Najlepšia antikoncepcia je nemať menštruáciu! Budeme sa ľúbiť, budem mu ďalej čítať rozprávky, urobím kakao so škoričkou. Všetko je, ako má. Výdych. Pre lásku urobím bársčo.

Je mŕtvy. Moja úzkosť ma konečne opúšťa. Už je po všetkom, opäť bude pokoj. Som strojom vlastného šťastia. Som vznešená bytosť, bližšie a bližšie k nadprirodzenému, viem určiť, kto bude žiť a kto nie. Nič ma nemôže zastaviť. Václav sa to nikdy nemusí dozvedieť. Bylinky nechám tu, nie som hlúpa. U obete málokedy hľadajú zbrane. Najhlúpejší je Liso. Fakt mi skočil na to, že som sa stratila, a že potrebujem jeho pomoc! Kto by len podozrieval starú babku? Bylinky nechám tu, nie som hlúpa. U obete málokedy hľadajú zbrane. Mamkinou vreckovkou si utriem slzičku od dojatia. Uložím si ju do vrecku v svetlíku a nahodím úsmev.